

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 stycznia 2017 r. – Rainer Typke/Komisja Europejska
(Sprawa C-491/15 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Artykuł 3 — Pojęcie dokumentu — Artykuł 2 ust. 3 — Dokumenty przechowywane przez instytucje — Kwalifikacja informacji z bazy danych — Obowiązek utworzenia nieistniejącego dokumentu — Brak — Istniejące dokumenty, które mogą być pozyskane z bazy danych]

(2017/C 063/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rainer Typke (przedstawiciel: C. Cortese, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clotuche-Duvieusart i B. Eggers, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone
- 2) Rainer Typke zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 26 października 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – Ismael Fernández Oliva/Caixabank SA (C-568/14), Jordi Carné Hidalgo, Anna Aracil Gracia/Catalunya Banc SA (C-569/14), Nuria Robirosa Carrera, César Romera Navales/Banco Popular Español SA (C-570/14)

(Sprawy połączone od C-568/14 do C-570/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami — Umowy kredytu hipotecznego — Warunek dotyczący ustalenia minimalnego oprocentowania — Postępowanie wszczęte pozwem zbiorowym — Mające ten sam przedmiot postępowanie wszczęte pozwem indywidualnym — Środki tymczasowe)

(2017/C 063/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ismael Fernández Oliva (C-568/14), Jordi Carné Hidalgo, Anna Aracil Gracia SA (C-569/14), Nuria Robirosa Carrera, César Romera Navales (C-570/14)

Strona pozwana: CaixaBank SA (C-568/14), Catalunya Banc SA (C-569/14), Banco Popular Español SA (C-570/14)

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy Rady 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak uregulowanie dotyczące postępowań głównych, które nie pozwala sądowi rozpoznającemu indywidualne powództwo konsumenta mające na celu uzyskanie stwierdzenia, że warunek umowy wiążącej tego konsumenta z przedsiębiorcą ma nieuczciwy charakter, na zarządzenie z urzędu, na czas, jaki uzna on za właściwy, środków tymczasowych w oczekiwaniu na prawomocny wyrok w toczącym się równoległe postępowaniu wszczętym pozwem zbiorowym, którego rozstrzygnięcie może zostać przyjęte w odniesieniu do powództwa indywidualnego, w sytuacji gdy środki tego rodzaju są niezbędne do zapewnienia pełnej skuteczności orzeczenia sądowego mającego zapaść w odniesieniu do istnienia praw dochodzonych przez konsumenta na podstawie dyrektywy 93/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Signum Alfa Sped Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Sprawa C-446/15) ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Opodatkowanie — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia — Odmowa — Wystawca faktury uznany za niebędącego rzeczywistym dostawcą zafakturowanych usług — Obowiązek sprawdzenia spoczywający na podatniku)

(2017/C 063/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Signum Alfa Sped Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Sentencja

Przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce krajowej, w ramach której organ podatkowy odmawia podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu świadczonych mu usług z tego powodu, iż nie można oprzeć się na fakturach dotyczących tych usług, bowiem wystawca tych faktur nie mógł być rzeczywistym dostawcą owych usług, chyba że zostanie wykazane, w świetle obiektywnych przesłanek i bez wymagania od podatnika, aby dokonał ustaleń, do których nie jest on zobowiązany, że ów podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż rzeczone usługi wiązały się z przestępstwem w zakresie podatku od wartości dodanej, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.